

— Виси когато е за висене, а кога не е — гледа си работата и не клечи надъ празни лисичи дупки.

Ловецъ и гуляйджия, Андонъ разбра кжде падатъ камънитѣ на Баля, но се пристори, че не е чулъ и, безъ да дочака отговора на Пъдпъдъка, махна съ ржка:

— Едно шишенце конякъ!

Но Балабана не се помръдна.

— Плюскалъ другаде, а сетне идатъ при мене за вересия и скандали! — измърмори той. И като се отпусна на дѣсния си кракъ, рече съ присторено нехайство: — Ти, Деликанли, имаше една смѣтчица...

— Кой? Азъ ли? — изпъчи се Андонъ. — Смѣтка е то, не е смѣтчица... Колко? Петстотинъ лева ли бѣха?

— Татъкъ.

— Е? — измѣри го свирепо Андонъ. — Нѣмамъ кредитъ за едно шишенце конякъ, а?

— Не е за кредита, бе брате, току е за паритѣ... Че ако на всѣки отъ моитѣ клиенти дамъ по петстотинъ лева, де ще му излѣзе края въ тѣзи проклети години...

— На всички не можешъ да дадешъ! И не трѣбва да давашъ! — отсѣче Андонъ и погледна победоносно. — Защото когато Деликанлията мръзне по цѣла нощъ, тѣ се вратъ въ политѣ на женитѣ си и мислятъ какъ ще раздѣлятъ хорското имане...

— Ограбено отъ общината, — вмѣтна ловко Балю. Хората около мангала се ухилиха язвително. Андонъ хвърли свѣткавично единъ косъ погледъ върху Баля, бръкна въ широкия си поясъ, измъкна една кожа отъ поръ и я бръсна небрежно къмъ Балабана:

— На! На боклука да я оставишъ, пакъ една хилядарка ще ти капне... Дръжъ я за гаранция. Ама